

Franciscanen.nl - GVES

Amsterdam,
April 2015

Commissie Gerechtigheid, Vrede
en Eerbied voor de Schepping
Roland Putman ofm, secretaris,
Derkinderenstraat 82,
1062 BJ Amsterdam.
paterputman@gmail.com

Beste broeders en zusters,

Zwaaien naar vreemdelingen

Op goede vrijdag nam ik deel aan de wake bij het grenshospitium Schiphol. Daar zitten op dit moment 70 mannen, niet omdat ze iets misdaan hebben, maar omdat ze geen legale status hebben. Met zo'n honderd mensen uitnodigend een open kring vormen, met zicht op die hoge muren en de vensters waarachter je ze kunt zien staan en wuiven. Vorig jaar was ik ontzet toen ik ontdekte dat er ook vrouwen en kinderen opgesloten zaten. Nu zijn er geen vrouwen en kinderen meer. Maar ook dit is aangrijpend: het zwaaien naar elkaar; van grote afstand zwaaien naar mensen die opgesloten zitten; om ze te laten weten dat er mensen zijn die naar hen omzien; er zijn ook een paar zusters van 94 en 96 jaar die met een bus uit Eindhoven komen en die aan deze gevangen asielzoekers laten weten: we zijn ons er van bewust dat je daar zit; veel kunnen we er niet aan doen; maar we denken aan jullie, we bidden voor jullie.

Waken: niet in slaap sukkelen. de slaap waarin alles aan je voorbijgaat. Ik vond het heel bijzonder dat paus Franciscus bij zijn eerste uitstapje buiten het Vaticaan Lampedusa bezocht, niet om de regering van Italië aan te klagen, niet om de Europese Unie te beschuldigen, maar om zijn solidariteit te tonen, en even stem en spreekbuis te zijn van de mensen die op zoek naar een beter leven, prooi worden van mensenhandelaars en golven van de Middellandse Zee.

We maken een hele ronde langs de muren van dit grote complex, steeds verschijnen achter de donkere ramen mensen naar wie we zwaaien, die naar ons terug zwaaien. Bij de hoofdingang bidden we en zingen we "Jezus Christus, licht in ons leven, laat nimmer toe dat mijn duister tot mij spreekt, maar open mij voor uw liefde, o Heer." En dan worden er bloemen naar binnen gebracht veel bloemen, om voor de mensen die gevangen zitten aan deze dagen van Pasen wat kleur te geven.

Ik weet geen oplossing voor het vraagstuk van de migratie en heb ook geen zin om onze minister van justitie als schuldige aan te wijzen. Ik begrijp goed dat mensen uit landen waar geen perspectief is, op zoek gaan naar een beter leven. Hoeveel Nederlanders zijn er niet geëmigreerd naar Canada, naar de Verenigde Staten, naar Australië, Nieuw Zeeland.

John Vaughn, van 1979 - 1991 minister generaal, riep ons op om ons te bekommeren om vluchtelingen en asielzoekers. Vanaf die tijd hadden we in Amsterdam vaker uitgeprocedeerde vluchtelingen in huis, die een tijd met ons meeleeften. Later toen we ons huis voortdurend bevolkt zagen met cursisten voor La Verna, zijn we daar mee opgehouden. Ik heb toen al ervaren hoe moeilijk we het maken voor mensen die in ons land een plekje zoeken. We hebben weinig reden om met een opgeheven vingertje over anderen te oordelen.

Ik hoor bij die broeders die gewekt moeten worden, wakker gemaakt. Ik kom zelf niet zo gauw in actie als het om deze zaken gaat. Ik heb wekkers nodig: John Vaughn, paus Franciscus, Frits ter Kuile en onze eigen broeders, Roland, Guy en Hans die dit vuurtje brandend houden. Er moeten toch mensen voor deze vluchtelingen opkomen en hun stem laten horen. Velen houden zich doof of overschreeuwen hun onzekerheid omdat we niet goed weten hoe we dit op moeten lossen.

En dan is zo'n wake bij dit grenshospitium met zoveel mooie mensen die van heel verschillende kanten bij elkaar komen, die borg staan voor een waardig verloop van deze wake, die achter een eenvoudig kruis om deze ommuurde veste heenlopen, een teken van heil. Mensen die niet wegrennen van het kruis. We weten dat we beleid niet zo maar kunnen veranderen, maar dit kunnen we doen: in stille aandacht op deze plek aanwezig zijn, en laten zien: "bij ons hebben jullie een plekje; je bent niet helemaal vergeten". Zal het hen helpen en bemoedigen om deze detentie uit te houden, om het vertrouwen niet te verliezen?

Rob Hoogenboom ofm

“Waken: niet in slaap sukkelen, de slaap waarin alles aan je voorbijgaat. Ik vond het heel bijzonder dat paus Franciscus bij zijn eerste uitstapje buiten het Vaticaan Lampedusa bezocht, niet om de regering van Italië aan te klagen, niet om de Europese Unie te beschuldigen, maar om zijn solidariteit te tonen, en even stem en spreekbuis te zijn van de mensen die op zoek naar een beter leven, prooi worden van mensenhandelaars en golven van de Middellandse Zee. “

(Rob Hoogeboom, n.a.v. de wake op Goede Vrijdag bij het Grenshospitium op Schiphol)